

[Lysholm Christensen]

tricht-traktaten blev enige om at vedtage socialprotokollen om en arbejdsmarkedspolitik gældende for de 11 medlemslande. Den medfører, at der på visse områder af fælles interesse træffes beslutninger med kvalificeret flertal. Og selv om Storbritannien ikke er omfattet af protokollen, kan Storbritannien nu heller ikke forhindre, at der lovgives på området.

Det dobbelte subsidiaritetsprincip sikrer på den ene side, at EU kun kan lovgive, hvor det ikke kan gøres effektivt nok på nationalt plan, men på den anden side skal EU ikke lovgive, når arbejdsmarkedets parter selv kan løse problemerne via kollektive overenskomster på EU-plan. Derudover er høringer af arbejdsmarkedets parter tiltænkt en vigtig rolle for lovgivning om arbejdsmarkedspolitik på EU-niveau. Det er endvidere væsentligt, at lønforhold, organisationsret, strejkeret og ret til lock-out ikke skal reguleres på EU-niveau, men kun er et nationalt anliggende.

Nu skal Maastricht-traktaten og dens protokoller så føres ud i daglig politik, og da er det væsentligt, at EU i videst muligt omfang udstikker de overordnede rammer for lovgivning på området, og at det inden for disse rammer er muligt for medlemslandene at føre politik i overensstemmelse med nationale traditioner. Det er vigtigt, at reglerne bliver så enkle som muligt, og det er i øvrigt vigtigt, at det danske aftalesystem bevares intakt. I Danmark er vi jo vant til, at en stor del af arbejdsmarkedspolitikken fastlægges mellem arbejdsmarkedets parter; sådan bør det også være i fremtiden, og desuden bør dialogen mellem arbejdsmarkedets parter fremmes mest muligt, så EU kun skal lovgive, når arbejdsmarkedets parter ikke kan blive enige om fælles overenskomster på EU-plan.

Endelig er det afgørende, at arbejdsmarkedspolitikken bliver så effektiv, at det bliver muligt at gennemføre en ordentlig beskyttelse af arbejdstagerne. Det er vigtigt, at de økonomiske kræfter, der råder i det indre marked, afbalanceres ved hjælp af en lovgivning, der sikrer EU's lønmodtagere gode arbejdsvilkår.

Til slut skal jeg blot udtrykke min tilfredshed med, at det er lykkedes at samle så bredt et flertal, som tilfældet er, om det fremsatte forslag til dagsorden.

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Det har været en ganske lang dag, så jeg vil forsøge at svare så kort, som det nu er muligt, på de spørgsmål, der er blevet rejst, og så forsøge at undgå provokationer af en art, som kan føre til, at billedet af, at vi – parterne bag det nationale kompromis – faktisk er enige med hensyn til det overordnede, det principielle, forskyder sig, for jeg synes faktisk, at det trods alt er en vigtig pointe og en god pointe, som dagens debat viser.

Hr. Kirkegaard stillede nogle meget konkrete spørgsmål. Det ene gjaldt – sådan som jeg forstod det – nogle rygter, der må være opstået om proceduren for europæiske samarbejdsudvalg, om parterne nu også fik den fornødne tid til at forhandle sig frem til en aftale om europæiske samarbejdsudvalg. Jeg er ikke bekendt med, at Kommissionen har tilrettelagt en procedure, som ikke skulle give parterne de tidsmæssige muligheder for en reel forhandling. Det er jo ikke den danske arbejdsminister, og det er heller ikke Arbejdsministerrådet som sådan, der tilrettelægger proceduren for, hvordan parterne skal inddrages og forsøge at forhandle sig frem til en aftale; det er Kommissionen.

Som sagt er jeg ikke bekendt med rygter af den karakter, som hr. Kirkegaard gav udtryk for, men det er da klart, at det direktivforslag, der er tale om, har haft en lang vej igennem EU-systemet, og derfor er der vel nok en overvejelse i Kommissionen – og for så vidt også hos os andre – om, at man i diskussionen om, hvordan man laver europæiske samarbejdsråd, ikke behøver at starte med Adam og Eva, men måske på det grundlag, som Arbejdsministerrådet har udstukket til parterne. Det er jo en almindelig fornuftsovervejelse, at når der er gået en lang fase forud, behøver man ikke at starte på det helt hvide papir. Men som sagt har jeg ikke hørt de samme rygter, som hr. Kirkegaard har. Jeg mener klart, og regeringen mener klart, at det er alvorligt ment, at vi lægger det ud til parterne, og at man skal prøve at få en aftale igennem på en fornuftig, hæderlig og regulær facon.

Så spørger hr. Kirkegaard også: Hvem er de europæiske parter? Det er jo i meget høj grad parterne selv, der definerer, hvem der skal være med i den kreds, der er forhandlingsberettiget i relation til direktivforslag, til aftaler. Det er sådan, at Kommissionen i øjeblikket har